

אין לראות את המאורע כדי שעה, שכן הוא י' לעש
לו וכורנו כדי שלא ישכח בתהום השיכחה אל לאדרתו מכמונו לשעתו ולכל
הדורות, בגיןו לכל הדורות והזמנים. המאורע פתח השער ורואה אותן לא בוגר
אותו שער לעולמו. וכל דור גתיזב בפתח השער ורואה אותן מראות
אֶל-כָּלָרִים, והוא מסינו ונפש החוגג ולכנן כל פרטיו המאורע העייריים צרכיים
להשתקף בכל הפתשים המכובדים להם באופיו של חוגג וככל צבעיו וגוניו.
אזרח מהם לא נודר בו. מבחינות תוכנו צויר המאורע להשוא נצחי והז'
בראשונה והז bog ציריך להיות פירוש bog ומולא לאוטו מאורע. פירוש בהיר
ישתקף את נשמת המאורע. שיפוח bog פותח את נשמת המאורע לחוץ עמקי
הנפש המלאת שמחת-המאורע. צדחו של bog היא בבחינת לבוש. נפלא
שבהיכנסו בו האדים. הרי הוא מתעלה ומתרומם מעל ליטמן ומוקמו, אל אותו
זמן ואמות מקום של המאורע. הלבוש והזהר מביל דבב בנצח שהוא נצח שברגע.
בגליל-המתה, שהכחיק בויררכישטי bog עם וריהת הכאורי. נתלה מחדש בכל

שנה באותו ים מלח...
בסדר "הגדה" מובא: "ובכל דור ודור חייב אדם לראות עצמו באילו הוא ייאס מגדירים, שלא את אבותינו בלבד אלא אף את עותנו גאל". ואכן לחכין פה כי אכן גם אנו ייצאים א"י-פעם ממצרים. אלא כמו שמצחית ההלכה:
"בailleו הוא בעצמו יבא עתה משיעבד מצרים" (רמב"ם, חמץ ומצה, פ"ג)²
ונ' בלאור: "עתה" יבא, זה "עתה" יבא, וזה "עתה" והראשונה הגואלה והליהו וזריך הוא לא רק לדראות עצמו" בכאן, בעינוי דמיונו כמי שמשקיף אחורינית למראיהם, אלא צריך הוא לתראות עצמו בכאן – בפועל ממש.
בשםחות החריות של "עתה", בוגיניו חירות של "עתה". שום דבר לא עיר
ולא חילך, אלא מתרחש בהן הרגע עצמו ממש. המיסב לשלוון וסדר" בלילה
kan ס"ז של ייטן איטן רק מכיר את נס גאנלאט מגדרים, אלא מהיה אותו בנסחו.
חי אנו מוחדר באותה שעה, כי "עתה" גאליה של "עתה". והוא שמתהלך

“זהה”. כי בעומק הנפש אין חילוק, ומנים, 6
מן ה-אך ב- 22
ואמנם בכך הוגאלה של יציאת מצרים פוליה בעיקר על הנשמה שיצאה להלן כבלוי המשובטן, ומכאן ואילך אפסיו אט. היו גליהות ושעבודות לא היו אלא על הגוף. בלבד ולא על הנשמה, ומפני וזה גallowת ממלוכים היין באמת. גallowת ולומדים שאין אחריה גלות, כי הנשמה יצאה לחירות ולומדים. ורוצח אה ומו ישראל מתוכם לחירות עולמי. 5
ולוותה. גallowת מצרים היהתה לא רק גallowת מוגלאה, טהור מטמאה, אבל גם עלייה והתקלות עד אין קץ. והתקדשותיהם והיותם קודושים כי קודש אני וגוי כי אני. ר' המעללה האחסן מאין מצרים לחיות לבב לאלקטם ונוקחתם קודושים כי קדוש אני. (וקרא ר' אי-ב' ד'-ג'). לאטהר מהנטהה היינור עכורת ותוניגע עד הטהורה והקדושה והומר נחרה. כי העלילה ההדרגתית היין רק כלפי הגוף, אבל הנשמה אין לה כל הרדגות וגבילים — 10
בחופון כמראת הבזק היא עולה למורמי מרכבים עד אין קץ. 15
כמו איז בשעת יציאת מצרים. כן בכל שנה ומנה בחקdashليل שמרורים לד' זוכה כל אחד ואחד מישראל שחביבה כביכל מספל בו בכבודו ובעצמו ובעת ערכיהם היטר וככל הימים הראשון של החות הווא יושב במחיצתו של פקטן. ואור הנשמה מתגלה אז לכל יהוד וייחיד, ככל הדר קדשה ומלא צבירונו — לא לפני המפעשים והוחתומיות — ומושיעה בחרדה כל אותו היום, ומי שוכנה להפין את עצמה להונאות מאור הנשמה ולחותה אף בה אין קץ לאטלו, והאור הה מאיר בו כל השנה, כולה, בגיןה הדרה הקדוש והחותם הגלוי. שמהgalן אן. 20
רב ג' היה נגיד ג' ב'

על כן יתאפשר כל אחד ואחד בכל אמצע ווחוק להכין את עצם
לקראת היות הזה, לקכל כל התשנות העליונות והאוורות הנפלאים שמוסעים
ומונגוליט בו בלבלה ובו בזום, להמתן מהות ולהתקדר בקדושה העלינה
הנפלאה זו, ואשריו למי שפונה לבבו להכין עצמו ליליה ולוים
המסודרים תשלוח.

וכל אחד מאמטו נבחן בלילה ההורא ובימים הותם. יש מבחנים לאדם שבתם
זה נזכיר עד מה הוא עלול לדודת. אלה הם. מבחנים של שומות חולשה ורפיין.
אבל יש מבחנים לאדם שהחומר הוא ניכר עד היכן הוא עשוי לעלות ולהתרומם.
אליה הם. מבחנים של שומות גודלות ופעולות גענות.ומי שלא טרה והעישר
רווח בערב השעה הנזוליה. מה פלא אם אין לו בבוא השעה כהות לעלית.
אם אין לו גנפיטים לרטרוש אונון כאשר ירצה. מכאנ' חשיבותה של הכתנה טוביה
לקראת השעה הנזוליה. ובليلת ההורא ובימים הותם. אם באנו מונגים יטה
לקראתם. נימנתנו לנו הזרמת מציגות לחץ אח עצמונינו מכל מסגרת
מלאותית מעיקה ומכווצת שנכנענו לתוכנה מתמת שכחה ייחסנו הרוחני
ובהלך ברומים שוטפים. נימנתנו לנו האפשרות להתחטלות ללהתרומות לפוגות
ונפשו שבחון חתגלו מוחותנו המקורית בחופש גמור. בחירות מלאה.

ו' כאלים מלכ' ר' קדושה נזה, והשלער נזכר בפי מרנן
אך לא כב' פסחים, יש עוד עניינים בריטים. מוחדים לבל ומן
הנימנים אלה בפי עזרא, וועל' כלם הוא ביר' שפורה
בתקופה הצלבנית, של תקופה שתחום ואור דיל' שאירן בזעם
להונגרית רשות הקטנות והמוגבלות. איזר עליין או ר' מאיר
לאור' קרואון, וחושן הוליגת נמקון נהואה בפי אשכנז.
וינה צל' פ' זה גוטפער בוט' נספח. בצל' קעטנטן
שאנצטער, לזכר יוצאות אונרטים: כי בדורות הנפקה מהה' נמקון
אוזל מעד שערובין בר, ובמלה' שערובין פאלג'ה, הדר' הצעיר שפורה
ו' פרלעתה חיק' הווא איזר עילט או ר' עזרא הדר' שאירן איזרן,
העדרש בון תוליה איזר פוקען, עיל' בון גוטפער בזעם.

160 *Journal*

כל זה מיצג מאורע היסטורי ומציגו לדורות בהשכלה העם והרשות.
ההוֹרָה הַיִּה שְׁקוּבָּת אֶת וְמוֹתֵה הַחֹג וְמִשְׁפָּטֵת קְוִימָה וְזָמִינָה שָׁבָה כָּל-שִׂוְילָן
לְשִׁמְשׁ אֲסְפָּקְלָרִיה נְאַמְנָה לְמִתְהָוָת הַחֹג הַמְּנוֹזָה בְּמִאָרֵץ הַיִּסְרָאֵרִי הַהְוָאָן
וּמִזְאָן שָׁנִין הַחֹג רַע בְּחוֹתֵצֵין לְכַרְמָלָה עֲמֹרוּעַ אֶלָּא הַדָּוָתָה המְאֻרָעָן עַצְמָה
וְשִׁמְחָתָה הוֹגֵג יְאִיא שְׁמָתָה בְּרָאָשָׁתָה שֶׁל הַמְּאֹרוּעַ, עַצְמָה. כי אַיְלָה הַחֹג
רַק צִוְּן לְכַרְמָלָה עֲמֹרוּעַ, חֵית זִירִק רַק לְהַכְּרִיכָּת אַמְּרוּעַ בְּאַיִלָּה אַוְן שְׁהָא
וְאַפְּרִילָה בְּחִינָת דְּמָתָה לְדוֹמָה וּסְימָן כְּלָשָׁה, וְשִׁמְחָתָה הוֹגֵג לְאַזְהָה בְּרִיכָה
לְהַיוֹת דּוֹאָה בְּמִסְגָּרָתָה סְמוּנָה וְזָוָה בְּקָבָעה, שְׁמַרְתָּה הוֹגֵג לְאַזְהָה וְזִיבָת
לְהַיוֹת שְׁמַחְתָּה הַמְּאֹרוּעַ, אַלְאָ דִי היה לְתַחְזָא בָּאָה מִתְהָמָה וּכְיַיְן שְׁכָבָר בָּאָה
וְרַיְהָא בְּרָשׁוֹת עַצְמָה לְגַמְרִי בְּכָל סְלָמִים שְׁמָתָה טָאַן בָּה אֶלָּא שְׁמָה בָּלְדָה.
בְּרַט עַכְשִׁיו שְׁהָחָג הַזָּה חִילָאָתָה המְאֻרָע עַצְמָה, הַרְיָה שְׁהָמְאֻרָע בְּכָל כְּמוֹת
שְׁאַיְוֹרָב בְּשַׁעַטְוֹ צְרִיךְ לְהִיוֹת טָלוֹ נִיצָּק לְתוֹךְ הַחֹג לְזַהְאָרָד מְתוּם גַּנְשָׁש
הַאֲדָם הַחֹג.

קיב. איד' באא, הכל מודרים כשנג��ו יישראאל ממצרים לא נאכלו אלא בעשׂר, וכשיצאו לא יצאו אלא בזום. הגאולה מבעורות ליהדות בכלל, פרולצת בכלל עם שלם שין עניות: האחד הוא החופש הפינאי שמניגש בפושט ההוראהתו שזיאן בכלל שפהות העברות ונעשה בן חורין ואון לעצמן. והשני הוא הפעולה הנגלית בעולם, בהחמי עם וחפי הי' ופוגל. ובישראל פעור יזרע שאח לשוי אלה, כי החופש הפנימי הוא החחהלה של מלמות עצםם, בקורסות המורה בתורה ומאותי חוכמתה. והחופש הגדל החיזוני, הוא עומר בשושיאל להיוות לאור גויס. ס' ואשר כבר נעשה החל גדרו במס' לסת צאת, ויגמר בתכליתו לעת ירומם ד' אה עס', כי מזמן תורה חז' ולחורת ישראאל אים' יהלון.² עיב' מתלון הגאותו לטע הליקט: שנגאלו ישראל ממצרים הגאולה הפנימית, היותה מבערבי³, שיעז' אין העיר היהיטה והפרוטם של זולתם, כי' ההרגשה הטובנה בחופשתם הפנימית. וכשיצאו לא יצאו אלא ביום, ביד רמה, גלויל וושבי תבל, להוות על פועלם והלוייה בעלם, להשביל להטיב כל בוראו אצלם להאריך אורך ד', דבר שנאמן "ההלו כי' וירום ליטויר ומליטו לונגע רהערער"

הנִּזְבָּחַ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

קיא. על מה נחלהן על שעת החפוץן, דרא"ב בע" סבר חפוץן
דמצרים. כי החופש הפנימי חלוי בביטול העבדות, וביטול
העבדות צריך להיות מצד מצרים, שהם גורמי העבדות
בוחיקם עצם לאויגרים להם. וכובעון שלחים והברחות שאין
5 ראי שיהיו ישראל עבדים, בזה החתיל ביטול העבדות
והתגונש החופש הפנימי. ועי"ז סבר חפוץן דישראל, שמורה
על החופש החיצוני, ללכת קוממיות, ולעשות גדרות ונזרקות
בליטיסט בעולם, שע"ז גוזר פטלון על ישראל והברחות את
ירונם ותוודתם לפועל על זולתם בעולם. ואשר שלמות
10 תכלית הגאולה אינה סילוק העבדות לבר, כי"א החירות בפועל
והרשות החווים בוגלה של תורה בעולם, ע"כ מה שנאמר,
הציאן ר' אלחנן מבקרים לילו, מלמן שחתוליה להם אלאלה
מכערב, שرك. החוללה נקראות גאותה הערב, לנעד ההקליה
הנסגהה של גמר הגאולה כדי רמה, מען יידעו כל עמי הארץ
15 כי ר' הוא האלים אלהי ישראל. אמונם נחלקו והגאותם לשותם,
גאותם הערב וגאותם היהם. מפני שאין עחדים, תלוזו
ולחשעב. הרוח שלא יבא עליהם השבעבור כי"א להפסק
פעולתם על זולתם, אבל רוממות נפשם ויתרונות העצמי שוכן
בכה בגאותם הערב דבר קיים לעור ולא יטור מהם, כי"י בוי
ט"ו ישראל עבדים¹. עיבר חותת ספור יציאת מצרים העקי. הוא
בליליה. להוות על וחוק ערך גאותה הערב, המכובדייך
ההציגו כאלחנן מבקרים לילו.

ט' ב' כ' ג' י' ט'

כ' בchap. ז' י' מארין מצרים ז'. בצתת ישראל מפזרים חיו שכינה רוחנית בבדינה נוכחות, בcheinoot קדנותה: כ' נער ישראלי ז'. הרע שנגנש עם זו לא נתרבר, וחופיות שלב עד לא נודכו. וכן הזכרתו לברות, כי ברוח העם ז', מפני ברוחו, והלא פרעה נתן לחם רשות לצתת אלא בהזו מעצמו. מכותות הרע שהחם, מנוריו היציר וס metamorphosis. הלך.

אלת השנים האסמנטים לנו את חג הנבולה, חג הפסח, יומן חירותנו, ולזרות מה אונגן למדרים מלאה שמי הנושאים הללו הבלתיים זה בזהו. והשובה הנצחית היא, שחנאי הגאולה שנות המה: החירות העצמית, חירות הגעת מכל شيء ו, ככל שיבעירו נזנחת את כלם אליהם אשר אבדם להיות טושעדי כל כח אשר הוא מרכיב את ערכיו, את פוארתו גודלו והוראת קדשו, והחרות הווא איננה נקייה כי אם כל-ידי חירותו של גנטשטיין חירות הרוח מכל מה שהוא מטהה מסללה המשררה ואילו גונת הדזקונה בבחנות העצמיות. — אבל אלה שני סוגי החירות אינם בזמנים ואין אוטם בדור או אישיות פרטנית ולא הגם בדור קו"ץ שלם בעל רוח מיזוח זוכת למתקם כי אם על-ידי הבירור מכל גבולו את כל דבר המעכבר את חיירתו, שוויה הרגון, השואר שביעיטה, שהיינו מזו בירור בעה אשר אויר של גאולה מתגוצץ עליון.

(ב) ל' כב ר' אש חד'שים - ר' אש
מי'תנו כמה פעמים מוגמר כמו מלך פלעומ
מי'יך [דנ'יס ל'כ' מ"ב] וכן ארנה, וספ' נכס
לוקל מלך הוא מוגמר נצנה, כמו שוחט מאי'י
5 סוח' למוגמר כמה אונגווע ג'רלי טעולם, מזוס
אונגו גדרל טעולם, וככל גדוֹל סוח' אונגוומו יוס
אונגוומו יוסו דצער מוגנול וזה טיזס נס לולוּם
לאטמוק יומל, ומזה טעטס מצען קלח נמוּלוי
ס'ק רותם יומל מטוס קלוּג נרעלם, וכ'כ' פְּלַטְּגָה'ל
צ'וּמ' ט' מ"ג, ומ'ס' ס' מודעט מאי'י עיקר דינ
בל' לדס על כל האטא מטוס אונגו צ'וּס נידון
להדא'ל כמא'כ' פְּלַטְּגָה'ל ר'א', ונמוּטוּ מודעט
מג אנטקוט אונגו עיקר פְּלַטְּגָה'ל נמגוזה, כמא'כ' צ'ם'
וילקל (כ'ג' ל'ג') ונדמאנר (כ'ג' ע'ג') מטוס
15 צ'וּמ'וּ מודעט גדרל טעולם, כ'ו' גאנניי טעגעט,
ולך צ'וּמ'וּ ייקן נוגר גראטזונס בגולם מס' ס'
פ'ילומ' מילימ', ע'כ' הומו' קהוּטס מטוגן נאמהוק
געגוזה ס' ע'י' ספ'וּר ייח'ת מיליס ס'ג'וּס הומו'ה
ונטחון כמא'כ' צ'ם' דב'ליס ט'י'ג' ג' צפ'י' מלך
20 פְּלַטְּגָה'ל, וע'ע' נאלן מ"ג, אונגוּל אונגוּל קהוּטס
שעם פְּלַטְּגָה'ל נל'ולות יטראַל, וו'כ' מ'ס' ג' ג'כ'
ונרכ' אונגו ר'א'ן:

להתהלך אנו צרכים. אין לטבל לנו את אוותה ארוחת הגודל של ההיירות. אשר גוזה עליינו אטמנם בחיקופת המאירות-שלגנו, ואשר יזא כברק נזץ בחופעתה של הגלולה חורשנותה, ואולח מצרים, אשר נגלה עליינו מלקטכלהמאלכים הקדושים בקנאותה בכבודו הגודל וקורבן לשבודתו. שיאו יוזawan הנמהורה, והווים אוננו נשפלהחה של העבדות הגכויה אשר שוא היא עבדותהן.

הכבד שבין העבד לבגרותרין אוננו רק האבל מעופדי. מה שבCKERHOFF זה הוא משוכבך לאחר זה הלא במליחת שוכבך. אנו יכולם לאצא עבד מסכל שרווח הוא כל תירוט, ולהיפך בקרחותך שרווח הוא רוחה של עבד. תחירות האציניות והאומתנויות הנשאות, שהואדים וכן העם בכלל מתרומות כל ידה להזנת נא闷ן להעמדות הדרימית של להתקבנה הנפשית של כלם אליהם אשר בקרוב, וחוכמתו - ביאת אפשר לו להרגיש את, חייו חתמו מיט מגמות. לשם שיט את עריכם. מון שאין כן בבעל הרוח של העבדות, שלעולם אין תכלו חיוי ותורשו אבירים בתכנונם הנפשית העצמית, כראם בהמה שתאהר ובוכת אצל האהר והשולט עליו איזה שליטה שמייא. בין שמייא רשמיית בין שמייא מוסטיה. — בימה שמייא מזאג שתאהר פה ושם.

האנגן לאוורה המכני של תחירות העצמות והאות, חרוחה על הלחות. אל הקרא הורות אלה חזיותו, נס וдол ללבליים יותר ווודהר את עצמאותנו הרעננה הפנימית. שמיינו עיי גילוי שכונות, אהות וחירות שמיינו עיי הפלא מגדול והיחיד בעולם. שנעשה עמנון בעט שגאלנו ה' יתברך ונגל אט אבותינו מבארים לחידות עולם.

באו נא, אהוים, אל חדר כובליג. יוזען לנו שטגן בנימליכם, ועם שההיירות אז גורלו הנצח, לא עבר ישראל לא לילדנית ולא יוש לבוד, מאן שאר ושא ברמתה מים והחוירונגה את דגל ההיירות וביעור החומר, אשר יבאו כבאים בקרובנו וכשמנם בעגמונינו עלי-ידי כוח האהיגנט של מושעל הקושש והנקאנן. בקייננו און זרבץ' גואל ישראל מעולם רעד עולם, אשר צונן לשמר את המאות. שבד און תחירותו ואת הירוך החטמן, והגאל מהרחה באללה שלטן.